د شپېلۍ

مینه (مه ینه)

په کچه کړۍ کې

لیکوال:
ډاکتر مهندس حشمت الله «اتمر»
میاشت ــ غویی / کال -۱۴۰۳

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکي پوهه:

سرلیک: د شپیلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګړۍ کې
لیکوال: ډاکټر مهندس حشمت الله ,, اتمر ،،
ایډېټور:
د پخښتۍ ډیزان: ډاکټر مهندس حشمت الله ,, اتمر ،،
خپرندوی:
چاپشمېر:
چاپ نېټه: میاشت غویی / کال ۱۴۰۳
ګرځنده اړېکه: +۹۳۷۹۹۳۷۶۹۹۸
برېښنالیک: atmar_hashmatullah@yahoo.com

د چاپ حقوق له لیکوال او خپرندوی سره خوندي دي، بې اخځ ښوونې ترې د ګټې اخیستنې اجازه نه شته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړلیک

سرلیک **چوپړی**

پخښتۍ... ۱

بسم الله الرحمن الرحیم ۲

لیکي پو هه:... ۳

لړلیک ٤

ننتوزې ٥

د یادښتونو له پاره:... ۷

نا اندوله (ناول، کېسه یا داستان) ۸

د چاپ شویو کتابونو لېست.. ۷۲

د کار لاندې کتابونو لېست ۷٥

د امکان او وخت په صورت کې... ۷٦

د پخښتۍ څېړ ۷۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننتوزې

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمنِ الرَّحِيمِ، الْحَمْدُ لِلَّهِ إجْلَالًا لِقُدْرَتِهِ، وَ لَا إلَهَ إلَّا اللَّهُ خُضُوعاً لِعِزَّتِهِ، وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍوَآلِهِ .

بې پایه ستاینه او بې حده مننه، د هغه سپېڅلي ذات نه چې د وجود مانۍ او کاینات یې د انساني وجود د تکامل او د انسان له پاره د خپل سپېڅلي ذات او عبادت د حقیقت له پېژندلو پرته جوړ کړل. هغه د ذات پوهه، عالي، لوړ او ښکلي نومونه دي، او کائناتو د پیدایښت یوه حتمي لامل دی. عظمت، د ټولې نړۍ موجودیت، د ناڅاپه څخه راوتل، حق د رسېدو جوهر په یوه والي کې د اعتراف، تباهۍ او بې وسۍ یوه له لوړو وسیلو څخه دی.

ګرانو لوستونکو!

دا ځل مې و غوښتل چې یو بل حقیقی داستان (ناول) و لیکم کوم چې کیسه یې را ته زما ګران ملګري (ج ح) کړې ده، زما د کتابونو مېنه وال یوازې انجینران نه دي او نه باید اوسي، نو ځکه غواړم ورځ په ورځ د خپلو لیکونو کې توپیر راوړم چې د هرې ځانګې مېنه وال په کې ډېر شي، دا کار به ما دېته اړ کړې چې لیکنې مې توپیر و لري او هم به مې مینه وال ډېر شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاکه ربه!

زموږ له پاره خپله لاره بې ستونزې کړه، تر څو موږ له تا پرته بل څوک و نه وینو او نه یې پېژنو. زموږ سره مرسته و کړه تر څو مو په وجود کې د غرور نخښه پاتې نه شي او د اسلام د دین له سپېڅلو بنده ګانو څخه مو و بولې.

یادونه:

د نظر ټولو خاوندانو او هغه څوک چې دا کتاب لولي په ډېر درنښت هیله کیږي چې خپلې غوښتنې او وړاندیزونه د دې کتاب د بیا کتنې له پاره زما سره شریکې کړئ.

Whatsapp: ۰۰۹۳۷۹۹۳۷٦۹۹۸

په در نښت
ډاکټر معمار حشمت الله اتمر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یادښتونو له پاره:

۱– ....

۲– ....

۳– ....

۴– ....

۵– ....

۶– ....

۷– ....

۸– ....

۹– ....

۱۰– ....

(c) ketabton.com: The Digital Library

نا انډوله (ناول، کیسه یا داستان)

د ۱۹۹۷ میلادي کال و، د افغانستان ډېری خلک د مجاهېدینو خپل منځي جګړوله کبله، هیواد پرېښنو دو ته اړ شوو، جګړې به ورځ تر بلې زور اخیست، بی ګناه اولس په منځ کې سوځېده او له مېنځه ته، د هرې ژبې هیواد وال له هرګوړ نه د ګاونډیو هیوادونو ته د تګ پلانونه جوړول او هلته به د هجرت په موخه تلل.

د افغان اولس، خلک له یوې خوا یې لږې زدکړې درلودې او له بله خوا د بهرنۍ ژبې د پوهې کچه یې هم خورا لږه وه. په هیواد کې تخنیکي او مسلکي ښونځي هم لږ او یا هم د مجاهېدو په خپل منځي جګړو کې له منځه تللي، کتابتونونه یې هم لوټ شوي او یا هم سوځېدلی و.

کار موندنه د افغانانو له پاره په بل هیواد کې خورا ګران کار دی، مخصوصاً، زمونږ په ګاونډیو هیوادونو کې، کوم چې یې ښه اقتصاد نه درلود او اقتصادي حالات یی تر مونږ ښه نه و، دا هیوادونه یوازې یو توپیر درلود کوم چې په ګاونډیو هیوادونو کې امنیت ښه و.

په هغې وخت کې زمونږ د ګاونډیانو پیسې د افغانۍ په پرتله ډېره او چته وه، خصوصاً د پاکستان هیواد چې زر روپې یې تقریباً دولس لکه افغانۍ کېدې.
هر چا به کوښښ کوه چې له خاورې و وځي او ګاونډ ملکونو ته لاړ شي، د هغوي دوی هدفونه وو:
۱. د شخړې او کورنۍ جګړو نه تېښته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲. د کار موندنه، نورو اروپايي هيوادو او امريکا ته تګ

په همدې توګه، زمونږ تر دوو ميليونو ډېر هيوادوال (مهاجرين) په ګاونډيو ملکونو او خاصتاً پاکستان هيواد کې شپې سبا کولې او تر اوسه هم هلته د مهاجرو په توګه کار او ژوند کوي.

زمونږ هيوادوال او مهاجرين،د پاکستان هيواد په بېلابېلو ښارونو کې اوسېدل، مګر ډېري يې د پېښور ښار په کمپونو کې چې د ملګرو ملتونو په مالي مرستو او يا هم د ځينو جهادی تنظيمونو په ذريعه جوړ شوي وو، خپل ژوند تېراو.

د هغو جملې نه د ناصر باغ، کچه ګړۍ، شمشتو او نورو کمپونو نو مونه اخيستی او يادوی شو.

د پاس ياد شويو کمپونو د جملې څخه يو يې هم د کچه ګړۍ کمپ و، څرنګه چې د نوم څخه يې ښکاري، دا کمپ د اوسېدو له پاره مناسب نه و، مګر د افغانانو له پاره چې خپل هيواد يې د کورنۍ جګړو له کبله پرېښی و، بله لاره نه درلوده، دا کمپ د يو ډاګ په شان و، ونې او شينوالی يې هم لږ و، په دې کمپ کې کومه، کومه ونه او يا د اغزو بوټي تر سترګو کېدل چې هغه هم خورا لږ و،

افغانان مجبور ول، د راشن (کوپون يا د ملګرو ملتونو مرستو) تر څنګ کار وکړي، تر څو ځان او کورنۍ ته نفقه برابره، خټينه کورګی جوړکړي تر څو چې خيمې د ژوند نه ځان وژغوري او پاکستان هيواد د دوبي لوړی تودوخي نه ځان او خپله کورنۍ وساتي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی به مجبوره ول، تر ناوخته او ډېر شاقه کارونه وکړي، کوم یې
چې په خپل هیواد کې نه و کړي.
دا هغه ستونزې وې، چې افغان ډېری مهاجر به ور سره لاس او ګرېوان
و.
د دې کمپ ته مخامخ، د سړک نه بلې خوا پاکستان هیواد د پولیسو
ښارګوټی و، چې په اساسي توګه د معمارۍ او ښار جوړونې نقشو په
پام کې نیولو سره جوړ شوی و، د هوساینې ټول امکانات یې درلود او
خورا زرغون (شین) و، دا ښکلې سیمه د پولیس کالوني په نوم مشهوره
وه.

څرنګه چې و ویل شو، د کچه ګړۍ کمپ ډېر سپېره او د ژوند هیڅ
آسانتیاوې یې نه درلودې، مګر ژوند په دې کمپ کې د مجبوریت په
اساس و، په یاد شوي کمپ کې ډېری افغانان پښتانه (٪۹۵) او ٪۵ یې
د نور ژبو یا قامونو لکه :
تاجک، ازبک، بلوچ او نورو افغانانو په کې ژوند کاوه، په دې کمپ
کې یو ځوان الک د خپلې کورنۍ سره اوسېده، چې نوم یې مسافر او
تازه له افغانستان څخه مهاجر شوي و.
مسافر به د ورځې کار کاوه او مازیګر ناوخته به د کمکیو ځوانانو د
کریکټ لوبو ډګر ته ته، چېرته چې نور افغان کریکټ مینه وال تلل.
ده او نور خلک به د کریکټ او والیبال لوبو ځای ته را غونډېدل او په
مینه به یې د لوبو ښار(سیل) کاوه.
د پېښور ښار هوا د افغانستان په پرتله، ډېره توده وه. ده به په سختۍ
سره کار کاوه، ګټه یې هم چندان ښه نه وه، خو مجبور و د راشن تر
خوا کار وکړي.
وخت تېرېده او دی هم ورځ په ورځ لوېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای ده ته ښه صورت او ښایست ورکړی و، مګر اقتصادي ستونزه یې خورا ډېره وه.
د وطن حالت هم نا څرګندې لوري خوا روان و، څوک نه پوهېده چې سبا به څه وشي؟
مسافر به ورځ په ورځ دخپل کلي او هیواد سوچ کاوه او ویل به یې:

"داسې وخت به راشي چې زه بیا خپل هیواد ته لاړ شم، په خپلې پلارنۍ مېنې وګرځم او د هیواد دوستانو سره لوبې وکړم، خپل ښوونځي ته لاړ شم او په پای کې یو تکړه ډاکتر یا انجینر شم، خپل هیواد او خلکوته مرسته وکړم".

د یوې خوا تودوخه او له بلې خوا له هیواده جلا والي به ورځ په ورځ په هغه نا سمه اغېزه کوله، او زړه به یې وروسته له کاره ډېر تنګېده ، مجبور و چې د وخت د تېرېدو له پاره د کریکټ او والیبال د لوبو ځای ته لاړ شي او خپله په کې هم برخه واخلي.

ژوند په همدا توګه تېرېده او د ده د زړه تنګوالی خورا ډېر شو. یوه د جمعې ورځ، چې هغه بازار ته تلی و، د کور له پاره یې سودا اخیسته، چې سترګې یې په یوې افغانۍ شپېلۍ و لګېدې.
مسافر شپېلۍ ته نږدې شو او ویې پوښتل:
دا شپېلۍ د ده ځای پیداوار ده اوکه چینایي ده.
پلورنکي و ویل:
نه!
دا د افغانستان نه یو مهاجر راوړې ده، ما ته یې راکړه چې هغه ته یې وپلورم.
مسافر پلورونکي ته و ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېدای شي دا شپېلۍ وګورم؟
پلورونکي و ویل:
هو!
واخله!
مسافر شپېلۍ واخیسته، کته او پورته یې ورته وکتل، شپېلۍ خورا ښکلې وه.
بیایې یوه لنډه مصرع په کې و وهله:
پلورونکي ورته و ویل:
تا مخکې شپېلۍ وهلې ده؟
مسافرو ویل:
هو!
لږ، لږ.
پلورونکي ورته و ویل:
ته ډیره ښه شپېلۍ وهې!
بیا مسافر ورته و ویل:
بیه یې څو روپې (کلدارې) ده؟
پلورونکي و ویل:
دا اجازه یې ده او پای بیه یې را ته یوسلو پنځوس روپۍ (کلدارې) ویلې ده.
هغه جب ته لاس کړ او د جب ټولې پیسې یې شمار کړي، ټولې پیسې دري نه وي، روپې (کلدارې) شوې.
بیا یې پلورونکي ته و ویل:
زما سره ټولې پیسې ۹۳ روپۍ پاتې دي، په نورو پیسو باندې مې کور ته سودا واخیسته.
پلورونکي هغه ځوان ته وکتل او و یې پوښتل:
ځایی یې که مهاجر؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه و ویل:
مهاجر یم.
بیایې و پوښتل:
په کوم ځای کې شپې تېروې؟
ځوان و ویل:
په کمپ کې اوسېږم.
بیا یې و پوښتل:
یواځې یې او که کورنۍ دې هم درسره ده؟
هغه په ځواب کې و ویل:
له کورنۍ سره اوسېږم.
بیا یې زیاته کړه.
په کوم کمپ کې اوسېږې؟
ځوان و ویل:
د کچه کړۍ په کمپ کې اوسېږم.
پلورونکې په خندا شو او ویې ویل:
ډیر ښه!
هلته زما ملګري هم شته،
زمرک خو به پېژنې؟
مسافر و ویل:
هغه ترکاڼ زمرک ښیې؟
پلورونکي و ویل:
هو!
هغه زما ملګری دی.
هغه کله ناکله په پور سودا اخلي او کله چې پیسې تر لاسه کړي، بیا زما پور راوړي.
مسافر و ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه هم کولای شم چې تاته د شپېلۍ اتيا روپۍ در کړم او نورې پيسې به کله چې پيسې تر لاسه کړم، تا ته به يې راوړم.
پلورونکي و ويل:
سمه ده!
دا ده شپېلۍ در سره واخله!
کله چې پيسې دې لاس ته راغلې، ماته او يا هم زمرک ته يې ورکړه، ماته رسيږي.
مسافر شپېلۍ واخيسته، خپل پنډ يې په شا کړ، د پلورنکي نه يې خدای پاماني واخيسته او د بازاره و وت.
هغه مخ په کور روان شو، يوه ګړی وروسته خپل ختين کور ته و رسېد.
پنډ يې په کور کې کيښود او حمام ته د ننه شو.
کوزه يې را وخيسته، کومه چې له اوبو ډکه وه، اودس يې وکړ بيا جومات لوري ته روان شو.

د لمانځه وروسته، بېرته کورته ستون شو، شپېلۍ يې واخيسته او د واسکټ په جب کې يې کيښوده او د کور نه د باندې شو.
وړاندی لاړ او په لاره کې يې خپل ملګری وليد، هغه سره يې روغبړ وکړ له روغبړ نه وروسته يې هغه ته و ويل:
ما نن يوه شپېلۍ واخيسته کومه چې زمونږ يو هيواد وال له هيواده راوړی وه او د پلور له پاره يې، زمرک ملګري ته ورکړې وه.
زما هم شپېلۍ خوښه شوه او دهغه نه مې په پلور واخيسته.
ملګري يې و پوښتل:
څنګه يې پر تا باور وکړ؟
هغه و ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه له مانه ډيرې پوشتنې وکړې او له پوښتنې نه څرګنده شوه چې د کچه ګړی کمپ کې ژوند کوم او زمرک هم پېژنم.
بيا مې له جبه پيسې و ويستې، ومې شمېرلې، ټولې يې درې نوي روپۍ وې.
ما هغه ته و ويل چې:
اتيا روپۍ به يې اوس درکړم او نورې يې به وروسته درکړم.
خير يوسي، هغه هم و منله او شپېلۍ مې ترې واخيسته، خدای مهربانه دی، کوم وخت چې پيسې مې لاس ته راغلې، هغه ته به يې و رکړم.
بيا ملګري يې ترې و پوښتل:
ته شپېلۍ وهلی شې؟
هغه و ويل:
هو!
بيا يې ملګري و ويل:
پيل کړه!
هغه په شپېلۍ وهلو پيل کړ.
ملګري يې و ويل:
بيشکه!
زنده باد!
زما در باندې يقيين نه راته.
ته خو په رښتيا ښه شپېلۍ وهې.
هغه و ويل:
ما په افغانستان کې هم شپېلۍ وهله
نو ځکه پرې پوهېږم.
بيا يې شپېلۍ بس کړه.
د جب نه يې دسمال و ويست او شپېلۍ يې پرې پاکه کړه او د واسکټ په بغل جب کې يې کېښوده او په خبرو اترو يې پيل کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لاره کې روان ول، د هغه غره او د دې غره خبرې یې کولې.
هغوی د لوبو ډګر خوا ته روان ول کوم چې نږدې او شاو خوا یې پخوا د نارنجو ونې وې.
دا د نارنجو ونې د نه پالنې له کبله وچې شوې وې او د وخت په تېرېدو سره سیمه په تش ډاګ اوښتې وه.
افغان مهاجر هم د لوبو له پاره کوم ښه ځای نه درلود، ناچاره ول چې هلته لاړ شي او خپل وخت تېر کړی.
له یوې خوا د هوا تود والی، له بلې خوا بې کسي، مهاجرت، له هیواده جلا والی، بې کوري او بې کاري دا هغه ټول شیان ول چې زمونږ افغانان ور سره مخ ول.
دوی په خبرو بوخت ول چې د څو ځوانانو څنګ ته نږدې شول، هغوی په کرېکټ لوبو بوخت ول.
دوی ورته نږدې شول او سلام یې واچاوه.
لوبغاړو سلام ته یې علیکم او ویې ویل:
ستړی مه شي!
په خیر راغلي!
راځي!
مونږ سره په لوبه کې برخه واخلي، زمونږ ملګري نن لږ دي.
د هغه ملګري و ویل:
سمه ده.
دا دی واسکټ می دلته کیږدم.
هغه واسکټ کیښود.
او ملګري ته یې و ویل:
راځه!
ته هم راشه!
ملګري یې و ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه په کریکټ نه پوهېږم، څنګه لوبه وکړم؟
هغه ځواب ور کړ:
دا لوبه آسانه ده!
مونږ د هغوي سره د توپ په نیولو کې مرسته وکړو، هم به سپورت شي او هم به لږ وخت تېر شی.
هغه و منله.
خپل واسکټ یې له ځانه و یوست، د ملګري واسکټ تر خوایې کېښود او د لوبو ډګر ته ننوت.
ده به کله یوې او کله بلې خوا د توپ پسې منډې وهلې، بیا به یې توپ و نیو او بل کس ته به یې وا چاوه.
و خت تېر شو او هوا هم لږ تیاره شوه، لوبغاړو پرېکړه وکړه چې لوبه ودروي.
هغوي لوبه ودروله او ټول هغه ځای ته روان شول، چې دهغوي جامې وې.
لوبو ډګر په دو ړو سپېره ول، خپل کالي یې وڅنډل، د لوبې وسایل یې سره واخیستل او خپلو کورونو لوري ته روان شول.
هغوی هم دواړو خپل واسکټونه واغوستل او د نورو سره یو ځای د کمپ لوري ته روان شول.
مسافر ډېر ستړی شوی و، ځکه توپ په سې یې ډېرې منډې وهلې وي.
هوا تیاره کېده او لوبو ډګر هم کمپ ته نږدې کېدل.
د ماښام د لمانځه آذانونه تر غوږو کېده او دوی هم خپله چالاکي ډېره کړه، تر څو چې د جمعې وخت ته ځانونه ورسوي.
هغوی کمپ ته ورسېدل، چا چې اودس درلود، جومات ته د لمانځه له پاره ننوتل او چا چې اودس نه درلود خپلو کورونوته لاړل تر څو اودس بیا لمونځ وکړي.
مسافر هم خپل هستوګنځای ته ننوت تر څو اودس بیا، لمونځ وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

هغه ډېر ستړی و، ځکه چې نن یې ډېرې منډې وهلې وې او خورا ترږی شوی هم و.
خور ته یې غږ کړ:
ته لږ چای دم کړه، زه به اودس بیا لمونځ وکړم.
خور یې ځواب ور کړ:
سمه ده وروره!
ته تر څو چې اودس او لمونځ کوې زه تاته چای دمه وم.
بیا مسافر و ویل:
خیر یوسې خورې!
هغه خټینه کوزه واخیسته او له اوبو نه یې ډکه کړه.
بیا حمام ته ننوت، اودس یې وکړ، بیا څپرې ته نږدې شو .
خپل څادر یې واخیست، اوار یې کړ او د ماښام لمونځ یې وکړ.
خور یې ولید چې مسافر لمونځ خلاص کړ، تازه شین چای یې ورته راوړ.
هغې مسافر ته په پیاله کې چاي واچوه او ویې ویل:
خوږه در ته راوړم؟
مسافر و ویل:
هو!
لږ ګړه راوړه، ډېر ترږی یم.
هغې ژر ګړه راوړه او مسافر په چای ځښلو پیل کړ.
د مسافر د کورنۍ نور غړي هم را ټول شول، لوی پوزی یې اوار کړل، ترتک یې پرې کیښودل او با لښتونه یې هم راوړل.
خور یې مسافر ته و ویل:
پاسه وروره!
پر ترتک کینه!
ته نن ډېر ستړی شوی یې، تا ډېرې منډې وهلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروړ يې له ځايه پاڅېد او پر تړتک کيناست، خوړ يې بالښت واخيست او د هغه تر څنګ يې کيښود.
وروړ يې مننه وکړه او ډير خوشحاله شو.
څه وخت تېر شو، ماسخوتن شو.
د شپې ډوډۍ تياره شوه، د لاس اوبه راوړل شوې، ټولو لاسونه پريمنځل.
دستر خوان اوار شو او کتغ هم پرې کيښودل شو.
ټولو ډوډۍ ته پيل کړ.
ډوډۍ يې و خوړه او خوريې چای راوړ.
هغوي چای و څښه او مسافرهم د نن ورځې د کريکټ د لوبو کيسه پيل کړه.
ټولو ورته غوږ نيولی و.
بيا نارينه د ماسخوتن لمانځه ادا کولوله پاره جومات لوري ته روان شول.
لمونځ يې په جمع ادا، بيا وروسته کورته ستانه شول.
مسافر ډير ستړی شوی و، خپل تړتک يې اوار کړ او بالښت يې سر ته کيښود، خپل څادر يې پر ځان وغوړاوه او ويده شو.
سهار وختي له خوبه ويښ شو او جومات خوا ته لاړ.
لمانځه نه وروسته ستون شو، بيا يې د سهار چای و څښه او له کوره د باندې شو.
وروسته خپل ملګري کور خوا ته روان شو چې دکار موندلو په هکله خبرې وکړي.
مسافر د ملګري کورته و رسېد.
دروازه يې و ټکوله؛
ملګری يې د باندې شو او هغه ته يې د کور راتګ بلنه ور کړه.
هغه و ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه!
راځئ چې چکر و وهو او و ګورو، کوم کار پیدا کړو.
هغوی د سیمی هټیو خوا ته روان شول.
څه ځنډ وروسته، هغوي د سیمې بازار ته و رسېدل او یوی څپرې لاندې د چای پلورلو هټی خوا ته کیناستل.
چایچي راغی او له هغوي نه یې پوښتنه وکړه:
شین چای راوړم که تور؟
مسافر و ویل:
شین چای.
بیا چایچي و پوښتل:
بوره راوړم که ګړه؟
مسافر خپل ملګري نه و پوښتل:
تا ته څه شی راوړی؟
ملګري یې و ویل:
ما ته توره ګړه.
بیا مسافر زیاته کړه، ملګری ته مې توره ګړه او ما ته لږ بوره راوړه.
چایچي و ویل:
سمه ده!
لږ ځنډ وروسته چایچي چای راوړ او د دوی تر مخ یې کېښود.
دوی په پیالو کې چای واچاوه او په غورو یې پیل کړ.
کله به یې ویل:
راځه چې یوه کراچۍ پیدا او پر هغې باندې میوه او یا هم ترکاري و پلورو.
ملګري یې و ویل:
دا خو ډېر ښه سوچ دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی کوښښ وکړو چې یوه کراچۍ پیدا کړو، بیا به تصمیم و نیسو چې، څه پرې خرڅ کړو.
ملګري یې و ویل:
زما یو بل ملګری هم په کراچۍ ګړه خرڅوي، زه به له هغه څخه پوښتنه وکړم چې، په څه کې ډېره ګټه ده.
مسافر و ویل:
سمه ده.
هغوی خبرې کولې او هم یې چای څښل.
د هغوی قصې خوړې لکه شکرې وې.
بیا د چایچي شاګرد راغی او له هغوي نه یې پوښتنه وکړه:
بل چای راوړم؟
د مسافر ملګری و ویل:
نه!
بس ده.
بیا هغوي خپلو نکلو ته دوام ور کړ.
وخت تېر او غرمه نږدې شوه، مسافر ګړۍ ته وکتل او ویې ویل:
اوه!
یولس بجې شوې.
د غرمې ډوډۍ وخت ورسېد.
ملګري یې و ویل:
هو!
راځه چې کور ته لاړ شو، په لاره کې به لږ یخ واخلو او کور ته به یې، یوسو.
هغوي له ځایه پا څېدل او کور خواته روان شول.
لومړی مسافر د ملګري کور ورسید او هغه مسافر ته و ویل:
راځه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

غرمه له ما سره تېره کړه!
بیا مازیګر به لوبو ډګر ته یو ځای لاړ شو.
هغه و ویل:
مننه کوم.
زه په کور کې څه کار لرم، بیا به مازیګر خپله شپېلۍ واخلم او لوبو ډګر ته به لاړ شم.
ملګری یې و ویل:
سمه ده !
ستا خوښه!
مسافر خدای پاماني واخیسته او خپل کور خواته روان شو.
هغه کور ته د ننه شو او تر څپرې لاندې کیناست.
بیا یې خپل پلان شوي کار، سر ته ورسو.
مازیګر شو او مسافر هم خپله شپېلۍ واخیسته.
هغې ته یې وکتل او بیا یې د واسکټ په جب کې کېښوده او له کوره د باندې شو.
هغه لوبو ډګر خوا ته روان شو.

لومړی یې د والیبال ننداره وکړه بیا وروسته تر تیاره کېدو، مخ په پولیس کالوني، روان شو.
دا ځای خورا ښکلی او ډیر شین (زرغون) و.
هغه د سړک نه وا وښت، یوی پولې ته نږدې او تر ونې لاندې کیناست.
شپېلۍ یې له جبه و وېسته او په غږولو یې پیل کړ.
هغه ډیره ښه شپېلۍ وهله او په شپېلۍ کې به یې دا سندره ویله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

بیا که بریم به مزار ملا ممد جان
سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان

بیا که بریم به مزار ملا ممد جان
سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان

برو با یار بگو یار تو آمد
گل نرگس خریدار تو آمد
گل نرگس خریدار تو آمد

برو با یار بگو چشم تو روشن
همان یار وفا دار تو آمد
همان یار وفا دار تو آمد

بیا که بریم به مزار ملا ممد جان
بیا که بریم به مزار ملا ممد جان

سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان
سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان

بیا ای یار که مجنون تو هستم
خراب لعل میگون تو هستم
خراب لعل میگون تو هستم

نمی بوسم لب پیمانه ای می
پرشان و جگر خون تو هستم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرشان و جگر خون تو هستم

بیا که بریم به مزار ملا ممد جان
بیا که بریم به مزار ملا ممد جان

سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان
سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان

سر کوی بلند فریاد کردم
علی شیر خدا را یاد کردم

علی شیر خدا یا شاه مردان
دل نا شاد ما را شاد گردان

بیا که بریم به مزار ملا ممد جان
بیا که بریم به مزار ملا ممد جان

سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان
سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان

علی شیر خدا دردم دوا کو
مناجات مرا پیشی خدا کو

چراغ های روغنی نظر ته میتم
به هر جا عاشقه دردش دوا کن

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا که بریم به مزار ملا ممد جان
بیا که بریم به مزار ملا ممد جان

سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان
سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان

او کله به یې هم دا پښتو سندره غږوله، کومه چې د هیواد په هکله او حماسي سندره وه.

دا وطـــــن ودان وطـــــن
دا د لـــوي افـــغـــان وطـــن
دا پـــه مـــونـــګـــه ګـــران وطـــن

خاوره د غیرت ده زلزلې لري طوفان لري
غرونو کی بازان لري
خاوره د غیرت ده زلزلې لري طوفان لري
غرونو کی بازان لري

ستا په لوړو غرونوکې
شور دې په سیندونوکې
مینه یې په زړونوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په لوړو غرونوکې
شور دې په سيندونوکې
مينه يې په زړونوکې
ښکاري يې دغرو اوچت سرونه د اسمان سره
ننګ او د ايمان سره

ښکاري يې دغرو اوچت سرونه د اسمان سره
ننګ او د ايمان سره

دا وطن ودان وطن
دا د لوي افغان وطن
دا په مونګه ګران وطن
خاوره د غيرت ده زلزلې لري طوفان لري
غرونو کی بازان لري
خاوره د غيرت ده زلزلې لري طوفان لري
غرونو کی بازان لري

اوسي افغانان په کې
نسل قهرمان په کې
واړه سربازان په کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوسي افغانان په کې
نسل قهرمان په کې
واړه سربازان په کې

ښکاري يې دغرو اوچت سرونه د اسمان سره
ننګ او د ايمان سره
ښکاري يې دغرو اوچت سرونه د اسمان سره
ننګ او د ايمان سره

دا وطن ودان وطن
دا د لوي افغان وطن
دا په مونګه ګران وطن
خاوره د غيرت ده زلزلې لري طوفان لري
غرونو کی بازان لري
خاوره د غيرت ده زلزلې لري طوفان لري
غرونو کی بازان لري

مسافر به تر ماښام ناوخته شپېلۍ وهله او يوازی به ناست و.
بيا به د کور خوا ته روان شو.
دا کار، ده ته عادت وګرځېد او هر ماښام به خپل ټاکلی ځای ته ته، ځکه چي داسې زرغون (شين) ځای په سيمه کې نه و.
هغه به کله ناکله پښتو لنډی او سندرې هم غږولې.
څرګنده ده چی، د شپې له خوا غږ تر ډېرو لرې ځايونو، تر درې سوو مترونو نه هم لرې ځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا راز د هغه د شپېلۍ غږ تر پولیسو کورونو پورې هم ته او د نږدې ودانۍ خلکو هم کولای شو واورې.
یوه ورځ د یو لوی افسر لور د ودانۍ بالکن ته و وته او د شپېلۍ غږ یې تر غوږو شو.
هغه څو دکیکې (دقیقې) ودرېده او شپېلۍ ته یې غوږ ونیو.
د شپېلۍ غږ خورا په زړه پورې و.
هغې دې خوا او هغې خوا، وکتل او څوک یې تر سترګو نه شو.
څو دکیکی ودرېده بیا د شپېلۍ غږ بند شو.
هغې ګړی ته و کتل او وخت یې له ځانه سره بند کړ.
بیا بېرته کوټې ته د ننه شوه.
سبا ماښام بیا په هماغه ټاکلي (بند شوي) و خت و وته او د شپېلۍ غږ یې واورید.
ډېره خوشحاله شوه او د شپېلۍ و هلو تر پایه هلته ودرېده.
بله ورځ لږ وخته له کوټې و وته او د شپېلۍ وهلو منځ وخت یې و موند.
بیا به ورو ورو خپل وخت بدلاو او مخ کې به راوته تر څو چې د شپېلۍ وهلو پیل وخت یې و موند.

مسافربه هم په ټاکلی وخت راته، د شپېلۍ په وهلو به یې پیل کاوه، په خپل وخت به یې شپېلۍ ته د پای ټکی ایښود او کور ته به ته.
هغه نه پوهېده چې د شپېلۍ غږ تر هستوګنو کورنو پورې ځي.
مسافر عادت کړ چې، هر ماښام به هلته ځي.
د افسر لور هم په ټاکلي وخت له کوټې بالکن ته وته او د شپېلۍ غږ ته کیناسته، تر څو چې پای ته و رسېږی.
مسافر به کله نا کله چېرته ته او یا یې په وادونو کې ګډون کاوه، په داسې ماښام به نه توانېده چې هغه ځای ته لاړ شي او شپېلۍ و وهي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مګر جلۍ به هر ماښام په ټاکلي وخت بالکن ته وته او د شپېلۍ وهلو انتظار به یې کاوه.
هغه ورو ورو د شپېلۍ په غږ مینه (مه ینه) شوه.
که چېرې کوم ځای ته به له کورنۍ سره تله، کوښښ به یې کاوه چې ځان ماښام بېرته، کورته ورسوي تر څو د شپېلۍ وهلو غږ ورنه تېر نه شي.
کله به هم د دوستانو کور کې پاتې کېده، شپه به پرې ښه نه تېرېده او تر سهاره به یې د شپېلۍ د غږ سوچ کاوه.
یوه ورځ هغې له ځانه سره سوچ وکړ:
دا سړی به څوک وي؟
مګر هغه نه پوهېده چې شپېلۍ وهونکی، مسافر او افغان مهاجر دی.
ماښامی شپېلۍ وهل دوام پیدا کړ.
وخت به تېرېده.
یوه ورځ چې کورنۍ یې په کور کې نه وه، له ځانه سره یې تصمیم و نیوه چې دا شپېلۍ وهونکی پیدا کړي او هغه د نږدې وګوري.
تر هغه پوښتنه وکړي چې دا شپېلۍ یې د چا نه زده کړې او ولې دلته شپېلۍ وهي؟
ستونزه یې څه ده؟
آیا مین (مه ین) شوی دی؟
د کوم ځای څخه دی؟
او داسې نورې پوښتنې یې په زړه کې تېرېدې.
لږ ځنډ وروسته یې تصمیم و نیو چې یو لنډ لیک ورته واستوي او پوه شی.
یو څه یې په لیک کې ولیکل، بیا لاندې کته شوه.
د خپلې خورړنې کور خوا ته لاړه او دروازه یې و ټکوله.
د خورړنې کوشنې ورو، دروازه خلاصه کړه او سلام یې ورکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې سلام ته وعليکم و وايه او پوښتنه يې وکړه:
نازی په کور کې ده؟
هغه و ويل:
هو!
هغه په کور کې ده.
بيا جلۍ هغه ته و ويل:
هغې ته غږ کړه.
هغه و ويل:
سمه ده !
اوس دستي!
الک کورته د ننه شو او خپلې خور ته يې غږ کړ.
نازی دروازې ته راغله او له خورړنې سره يې روغبړ وکړ.
نازی هغې ته د کور ننوتو بلنه ورکړه.
دوی کور ته د ننه شوې، سم دلاسه جلۍ کاغذ و ويست او نازی ته يې و ويل:
دا کاغذ خپل ورور ته ورکړه، چې شپېلۍ وهونکې ته يې ورکړي.
نازی پوښتنه وکړه:
کوم شپېلۍ وهونکی؟
جلۍ زياته کړه، دلته کوم څوک هر ماښام شپېلۍ وهي.
نازی و ويل:
هو!
زه هم کله، کله د شپېلۍ غږ اورم.
په رښتيا چې هم ښه، خوږه او په زړه پورې شپېلۍ وهي.
بيا يې جلۍ ته و ويل:
مينه شوې خو به نه يې؟
جلۍ و ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه!
یوازې غواړم چې و پوهېږم.
څوک او ولې شپېلۍ وهي.
نازی خپل ورور ته غږ او ورته یې و ویل:
دا کاغذ واخله، شپېلۍ وهونکی پیدا کړه او ورته یې ورکړه.
بیا جلۍ زیاته کړه.
ور ته و وایه ځواب یې ولیکه او سبا دا وخت به یې له تا نه واخلم.
الک و ویل:
سمه ده.
بیا خور یې و ویل:
دا موضوع له ځانه سره وساته او چاته به یې نه وایې.
الک و ویل:
سمه ده!
لیک یې واخیست او له کوره بهرشو.
ډېر وګرځېد تر څو شپېلۍ وهونکی ومومي کړي.
الک شپېلۍ وهونکی وموند او کاغذ یې ورته ورکړ.
الک بیرته کور ته روان شو.
شپېلۍ وهونکی کاغذ خلاص کړ.
تیاره وه،
لیک، ښه نه لوستل کېده.
له ځایه پاڅېد او یوې روښانه کوڅې ته نږدې شو، تر څراغ لاندې ودرید، تر څو لیک ولولي.
په لیک کې لیکل شوي و:
سلام وعلیکم!
کولای شم تا له نږدې و وینم؟
وروسته هغه لیک په جب کې کیښود او کور خوا ته روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور ته ورسید.
دشپې ډوډۍ یې و خوړه، وروسته یې لمونځ بیا ویده شو.
سهار شو.
ورځ د تل په څېر تېره شوه.
مازیګر شو،
بیا یې کاغذ را واخیست او د سوال په ځواب کې یې ولیکل:
هو!
ولې نه!
کوم ځای چې ته، ټاکې.
کاغذ یې جب ته کړ، شپېلۍ یې واخیسته، د تل په څېریې واسکت په جب کې کېښوده او له کوره و وت.
بیا د خپلې خوښې ځای لورې روان شو.
ځای ته ورسید.
ښپېلۍ یې له جبه و ویسته او په وهلو یې پیل کړ.
جلۍ چې د شپېلۍ غږ واورید، له کوره کته شوه او خپلې خورړنې (نازی) کورته لاړه.
ګوري چې د نازی ورور لوبې کوي.
هغه نږدې شوه او د نازی ورور ته یې په غوږ کې و ویل:
کولای شې چې هغه شپېلۍ وهنوکي څنګه لاړ شې؟
هغه و ویل:
هو!
ستونزه نشته.
بیا جلۍ و ویل:
لیک ترې واخله او هغه به نازی ته ورکړئ.
بیا نازی به یې ماته راکړي.
الک و ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

سمه ده!
الک شپېلۍ وهونکي پسې او جلۍ کورته لاړه.
الک شپېلۍ و هونکي ته ورسید او سلام یې ورکړ.
مسافر سلام ته وعلیکم و ویل:
بیا یې کاغذ له جبه و ویست او الک ته یې ورکړ.
الک هم کاغذ واخیست او کور خواته روان شو.
الک کورته ورسېد.
د کور مخ ته، ملګرو یې انتظار کاوه.
بیا هغه خپلو ملګرو ته و ویل:
زه کور ته ځم او ژر بېرته راځم.
تاسو لوبې پیل کړئ.
کوشنیانو لوبه پیل کړه او الک کور ته د ننه شو.
نازی ته یې غږ کړ.
هغه په پخلنځی کې وه.
هغې و ویل:
دلته راشه!
پخلنځي ته!
هغه پخلنځی ته د ننه شو او کاغذ یې نازی ته ورکړ.
الک د کوره د باندی شو او ملګرو سره یې لوبې ته دوام ورکړ.
شپه تېره شوه او سهار شو.
نازی له کوره و وته او خورږنې کورته لاړه.
ور یې وټکاوه.
خورږنه یې دروازه خلاصه کړه او نازی ته یې د کور راتګ بلنه ورکړه.
نازی کور ته ننوته او اوسېدو (سالون) کوټې ته د ننه شوه، پر څوکۍ کېناسته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوړړنې یې د شیدو چای راوړ او نازی ته یې مخامخ پر میز کېښود.
نازی مننه وکړه بیا لږ وروسته یې کاغذ هغې ته ورکړ.
هغی کاغذ خلاص او لوست.
هغه خوشحاله شوه.
نازی هم د شیدو چای و څښه او کور ته لاړه.
جلۍ په سوچ کې وه،
څه وخت؟
کوم ځای د لیدو له پاره وټاکي؟
څو ورځې تېرې شوې.
بیا جلۍ تصمیم و نیو چې له الکه نظر واخلی او هغه مناسب ځای د لیدو له پاره و ټاکي.
بیا یې بل لیک ولیکه، هغې و غوښتل چې د نازی د ورور په ذریعه یې شپېلۍ وهونکي ته ورسوي.
ورځ په سختۍ تېره شوه او ماښام شو.
جلۍ لیک واخیست او د نازی کور ته روانه شوه،
هغه کور ته ورسیده، دروازه یې وټکوله.
نازی دروازه خلاصه کړه.
جلۍ لیک نازی ته ورکړ او ورته یې و ویل:
ورور ته دې ورکړه چې، شپېلۍ وهونکي ته یې ورسوي.
نازی هغې ته د کور د ننوتو بلنه ورکړه.
جلۍ و ویل:
مننه کوم.
اوس څه کار لرم، بیا به سبا راشم.
جلۍ خپل کور ته لاړه او نازی هم دروازه وتړله.
لږ وروسته د نازی ورور راغی، نازی ورته لیک ورکړ.
بیایې و ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ليک شپېلۍ وهونکي ته ورسوه.
او ورته و وايه چې ځواب يې و ليکي.
هغه و ويل:
سمه ده!
الک روان شو، شپېلۍ وهونکي ته ورغي او ليک يې ورته وسپاره.
الک بېرته راغی.
مسافر ليک خلاص او ولوست.
بيا يې شپېلۍ په جب کې کېښوده او کور ته روان شو.
کورته ورسېد.
د شپې ډوډۍ يې وخوړه، د لمانځه نه وروسته خپل خوب ځای ته لاړ، سر يې پر بالښت کېښود او سوچونه يې پيل کړل.
کله به يې ويل:
وبه ليکم چې د هغې ونې لاندې، چېرته چې زه شپېلۍ وهم.
بيا به يې سوچ کاوه چې، هلته کومه ستونزه منځ ته را نه شي، ځکه چې هغه ځای د پوليسو هستوګنې (کالوني) ځای دی.
سهار شو.
شپه يې په سوچونو کې تېره کړه.
وروسته د سهار د چای ځښلو څخه، له کوره و وت او سړک خواته لاړ تر څو يو مناسب او د پوليسو د هستوګن ځای نه لرې او د کچه ګړۍ کمپ ته نږدې، کوم روښانه ځای و مومي.
څو ساعته يې تېر کړل .
اخوا او دېخوا يې نظر اچوه تر څو لنډ ځای و مومي.
د روغتون د ليدو سره يې ښه سوچ ور په برخه شو.
په زړه کې ډېر خوشحاله او ويې ويل:
دا دی، خدای ښه ځای وښود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چا پوښتنه وکړه، ورته به و وایم چي، دلته د رنځور پوښتني له پاره راغلی یم.
دا د حضرت صبغت الله مجددی روغتون و.
مسافر روغتون ته د ننه شو او د روغتون په انګړ کې و ګرځېد، بیا وروسته د باندې او کورته لاړ.
د غرمې دوډۍ یې په خورا خوشحالۍ سره وخوړه او د ځېرې سیورې ته کیناست.
مازیګر شو، هوا هم مخ په تیارېدو او ماښام نږدې شو.
مسافر له کوره و وت او د خپل ماښامي ځای لوري ته روان شو.
ټاکلی ځای ته ورسېد او د پولې په سر کیناست.
کاغذ یې له جېبه و ویست او لیکنه یې پیل کړه.
ویې لیکل:
زما له نظره، مناسب ځای د لیدو له پاره د حضرت صبغت الله مجددی روغتون دی، کوم چې له ما او تا لیدو له پاره ډیر مناسب ځای دی.
دا ځای ستاسو له کورونو نه لرې او ماته لږ څه نږدې دی.
او که ته، تر ما کوم غوره ځای ټاکې، زه به هرو مرو درځم.
لیک یې په جب کې کېښود، شپېلۍ یې و وېسته او په وهلو(غږولو) یې پیل کړ.
جلۍ چې د شپېلۍ غږ واورید، له کوره بهر شوه او د نازی کور خوا ته روانه شوه.
د نازی د کور مخې ته یې د هغې ورو ولید، کوم چې په لاس کې یې د چرګې هګۍ وې.
الک نږدې شو او جلۍ ته یې سلام ورکړ.
هغی سلام ته وعلیکم و ویل:
بیا یې د نازی ورور ته و ویل:
کولای شې چې د شپېلۍ وهونکي ځنګ ته لاړ شې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

الک و ویل:
هو!
اول به هګۍ کورته ورسوم بیا به لاړ شم.
جلۍ مننه وکړه او خپل کور ته روانه شوه.
الک هګۍ کورته یوړې او بېرته و وت.
الک د شپېلۍ وهونکې خوا ته لاړ.
هغه شپېلۍ وهونکی ولید.
سلام یې ورکړ،
مسافر ډیر خوشحاله شو، او سلام ته یې علیکم و ویل، بیا یې زیاته کړه چې:
دا لیک هغې جلۍ ته ورسوه.
هغه و ویل:
سمه ده!
رایې کړه!
مسافر لیک ورکړ.
الک لیک واخیست او کور خوا ته روان شو.
کورته ورسید او لیک یې نازی ته ورکړ.
شپه تېره شوه، سبا شو.
نازی د خوړړنې کور ته ورغله، په لاره کې جلۍ د نازی مخې ته راغله.
هغوی روغبړ وکړ، نازی لیک هغې جلۍ ته وسپاره، د هغې نه یې خدای پاماني واخیسته او بېرته، کورته راغله.
جلۍ لیک ولوست، ډېره خوشحاله شوه.
د شپې یې خوب و نه کړ، سهار شو، بیا یې تر ماښامه انتظار وکړ.
تاکلی وخت په نږدې کېدو او د جلۍ زړه په رپېدو شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه له کوره و وته، ریکشا کې کېناسته او روغتون خوايې حرکت وکړ.
لږ ځنډ وروسته هغه روغتون ته و رسېدj او له ریکشا کته شوه.
دروازې نه، انګړ ته د ننه شوه او تر یوی ونې لاندې ودرېده.
په دې وخت کې، مسافر هم انګړ ته ننوت او د شاوخوا په لیدو یې پیل کړ.
ډېره سخته شېبه وه.
ځکه دوی یو بل نه پېژندل، نه هم په هغه وخت کې موبایل تیلفون و، چې د هغه په وسیله یو بل پیدا کړي.
څه وخت تېر شو چې سترګې یې پر یوې ښکلې جلۍ ولګېدې.
داسې معلومېده چې د چا انتظار کوي.
مسافر څو دکیکې خپل ځای کې ودرید او د هغې په ننداره شو.
جرأت یې نه کاوه چې هغې ته نږدې او ترې پوښتنه وکړي .
هغه هم نه پوهېده، کوم څوک چې د هغې ننداره کوي، هماغه شپیلۍ وهونکی دی.
یو څه وخت تېر شو، په یاد یې راغی چې شپیلۍ له جبه وباسي او په لاس کې یې ونیسي.
که چېرې هماغه جلۍ وي، پوهېږي چې زه یم.
شپیلۍ یې له جبه و ویسته او په لاس کې یې ښکاره و نیوه.
په دې وخت کې د جلۍ، شپیلۍ ته پام شو،هغه پوه شوه چې دا هماغه شپیلۍ وهونکی الک دی.
هغه ته یې اشاره وکړه چې نږدی را شي
هغه نږدی شو او جلۍ ته یې سلام ور کړ.
هغې هم سلام ته وعلیکم و ویل .
مسافر د هغې مخې ته ودرید او ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا غوښتل چې له ما سره وګورې؟
هغې و ویل:
هو!
ما غوښتل.
بیا مسافر و ویل:
اورم !
څه دې ویل؟
الک ډېر ښکلی و، خدای پاک ورته ښایست او ښه ځواني ورکړې وه، جلۍ د الک تر اغېزې لاندې راغله او زړه یې په ډبه هاري شو.
ژبه یې بنده، بنده شوه او ویې ویل:
د کوم ځای یې؟
هغه و ویل:
د افغانستانه راغلی یم.
هغې و ویل:
نوم دې څه دی؟
هغه و ویل:
مسافر!
بیا یې وپوښتل:
چېرې ژوند کوې؟
هغه و ویل:
په کمپ کې.
بیا یې و پوښتل:
په کوم کمپ کې؟
مسافر و ویل:
د کچه ګړۍ په کمپ کې.
مسافر هم د جلۍ تر اغېزی لاندې راغئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه هغه هم ښکلې او ښتنه پېغله وه.
بیا جلۍ و پوښتل:
څه کار اوبار کوې؟
هغه و ویل:
وزګاریم، کله ناکله په منډه یې کې مزدوري کوم، بیا مازیګر د لوبو ننداره ته ځم، ماښام راځم د ستاسو ودانیو ته څېرمه شپېلۍ وهم او خپل غم پرې لرې کوم.
جلۍ موسکۍ شوه او هغه ته یې و ویل:
ته ښکلې شپېلۍ وهې!
زه ستا د شپېلۍ د اوریده له پاره کوټې نه بالکن ته وځم، تر پایه یې اورم، کله چې ته شپېلۍ بنده کړې، بیا پوهېږم چې ته کور ته ځې.
ما سوچ کاوه چې ته پېښوری یې،
اوس پوه شوم چې ته مهاجر او افغانی یې.
په دې وخت کې ګڼه ګونه ډېره شوه او جلۍ له هلکه خدای پاماني واخیسته او د شفاخانې نه د باندې شوه.
جلۍ ریکشا ودروله، په هغې کې کیناسته او کور لوري ته روانه شوه.
الک په خپل ځای کې ولاړ و، هغې په سې یې کتل تر څوچې له دروازې و وته.
مسافر ډېر په سوچ کې شو، او په زړه کې یې و ویل:
عجیبه پېښه وه!
هیڅ نه پوهېږم!
بیا یې و ویل:
د پېښې نه، تېښته نشته!
څه چې د خدای رضا وي.
بیا له دروازې نه و وت او په پښو کور لوري ته روان شو.
جلۍ هم کورته ورسیده، زړه یې بی کراره و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار د شیدو چای خوړو نه وروسته خپلې خوررڼې کورته ورغله، د هغه الک په هکله یې خپلې خوررڼې ته کیسه وکړه او زیاته یې کړه:
هغه ډېر ښه، جګ ځوان او ښکلی و، مګر هغه مهاجر دی، د کچه ګړۍ په کمپ کې، اوسېږي.
خوررڼه یې په خندا شوه او ویې ویل:
شپېلۍ و هونکې دې خوښ شو؟
هغې و ویل:
هو!
بیا جلۍ و ویل:
ما سوچ کاوه چې هغه به زمونږ هیواد وال وي، هغه مهاجر و.
بیا خوررڼې یې و وېل:
څنګه په سوچ کې شوې؟
لکه چې الک دې ډېر خوښ شو؟
هغی و ویل:
زه خو د هغه په شپېلۍ وهلو مینه شوې وم.
بیا خوررڼی یې و ویل:
او س په هغه مېنه شوې؟
هغه موسکۍ شوه او ویې ویل:
نه!
هیڅکله!
هغه یو مهاجر دی.
زه یوازی د هغه په شپېلۍ وهلومېنه شوې یم.
خوررڼې یې و ویل:
وګورو!
بیا خوررڼې یې غږ کړ:
څه سوچ کوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

چای دې سوړ شو.
هله!
چای دې و څښه!
هغې پياله واخيسته او سوړ چای يې و څښه.
بيا له ځايه پاڅېده او خوررڼې ته يې و ويل:
زه کور ته ځم.
خوررڼي يې هغه تر دروازې ورسوله، دروازه يې خلاص او دباندې شوه.
جلۍ کورته لاړه، هر ماښام به يې د شپېلۍ غږ په مينه اورېده او تر پايه به بالکن کې ناسته وه.
څه وخت تېر شو، د هغې په زړه کې د هلک مينه پېدا شوه، هغې به کوښښ کوه چې هغه له زړه وباسي، يوازې د شپېلۍ د غږ په اورېدو قناعت وکړي.
الک هم د جلۍ په اړه سوچ کول پيل کړ او له ځانه سره به يې ويل:
زه او هغه جلۍ!
هيڅ امکان نه لري.
مسافر د شپېلۍ وهلو ته دوام ور کړ.
ورو، ورو د هغه په زړه کې د جلۍ مينه پېدا شوه.
کوم وخت چې جلۍ د شپېلۍ غږ واورېد، زړه به يې په ډبه هاري شو، د هلک ځواني به ور په ياده شوه او له ځانه سره به يې وېل:
ځومره ښه ځوان، ځومره با ادبه، خپل رښتيا يې و ويل، او و نه يې غوښتل چې ما ته دروغ و وايي.
وخت تېر شو.
جلۍ و غوښتل چې بيا د هلک سره و وينی.
ليک يې وليکه، د خوررڼی ورور ته يې ورکړ، چې شپېلۍ وهونکي ته يې ور کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

الک هم لیک شپېلۍ وهونکي ته وسپاره.
مسافر لیک واخیست او ویې لوست.
بیا یې په پای کې ولیکل:
سمه ده !
ماښام!
همالته!
روغتون کې!
په انګړ کې!
تر ونې لاندې!
بیا یې لیک الک ته ورکړ او و یې ویل:
دا دی!
دا بیرته جلۍ ته ور کړه!
الک لیک واخیست او روان شو.
جلۍ په بالکن کې ناسته وه .
هغه د خوررېنی د ورور په انتظار کې وه چی کله به راشئ؟
الک له ورایه څرګند شو.
هغه خوشحاله شوه او دروازې خوا ته لاړه.
مخکې تر دې چې هلک دروازه وټکوي، هغې ور پرانیست او ودریده.
الک ورسېد.
جلۍ اخوا دیخوا وکتل.
څوک نه ښکارېده!
الک ته یې و ویل:
راکړه!
الک، لیک ورکړ او روان شو.
جلی دروازه وتړله.
پخلنځي ته لاړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

ليک يې خلاص کړ او ويې لوست.
بيا يې بې اختياره د الک ځواب ښکل کړ؛
ليک يې خيرې کړ تر څو، بل څوک يې و نه ويني او د هغې په راز پوه نه شي.
سبا ماښام د وعدې سره سم، روغتون ته لاړه.
د روغتون انګړ ته د ننه شوه، سترګې يې په مسافر ولګېدې، زړه يې په ډبه هارو شو، مسافر هم تر ونې لاندې ولاړ و.
هغه هم د مسافر په زړه کې خوږه شوه.
بيا جلۍ مسافر ته نږدې شوه.
سلام يې ورکړ،
مسافر، دهغې سلام ته وعليکم و ويل.
بيا د جلۍ، پو ښتنې پيل شوي.

څو کسه په کور کې اوسېږۍ؟
څو ورونه او خوېندې لرې؟
په افغانستان کې د کوم ځای ياست؟
روزګار مو په هيواد کې څنګه دی؟

....
او داسې نور.
مسافر به هم، ورته رښتيا ويل.
بيا جلۍ مسافر ته و ويل:
مننه کوم.
کله نا کله به دلته سره وينو!
مسافر و ويل:
سمه ده.
کومه ستونزه نه شته،

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا جلۍ خدای پاماني واخیسته او کور ته روانه شوه.
مسافر هم لږ وخت وروسته کور خواته روان شو.
د دوی مینه به ورځ په ورځ ډېرېده او لیده کاته یې هم ډېرېدل.
دا لیده کاته به یې د هفتې په منځ کې و.
مینه یې خورا ډېره شوه.
جلۍ دې ته اړ شوه چې مسافر ته و وایې له هغې نه ریباري وکړي.
مسافر دا موضوع له خپلۍ مورې سره شریکه کړه.
مو ریې ور نه پوښتنه وکړه؟
دا جلۍ څوک ده؟
هغه و ویل:
پښتنه ده؟
بیایې و ویل:
د افغانستان د کوم ولایت نه ده؟
مسافر و ویل:
د افغانستانه، نه ده.
مور یې و پوښتل؟
د کوم ځای ده چې پښتنه ده خو د افغنستانه نه ده؟
هغه زیاته کړه،
موري!
هغه د پیښور پښتنه ده،
پوهیږې چې پښتون، غټ ټبر دی .
د انګریزو دسیسو له کبله یې پښتانه په دوې برخو و وېشل، تر څو خپلو موخو ته ورسیږي.
مور یې ویل:
هو!
مور به مې راته ویل؛

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا يې و پوښتل:
جلۍ چېرته اوسېږي؟
هغه و ويل:
په پوليس کالوني کې اوسېږي.
مور يې و پوښتل:
هغه ځنګه، هلته اوسېږي؟
مسافر و ويل:
هغه د پېښاور د ښار د يو لوړ پوړي افسر لور ده.
مور يې و ويل:
ټوکې کوې او که رښتيا وايې؟
مسافر و ويل:
رښتيا وايم.
بيا مور يې و ويل:
دې سره څرنګه اشنا شوې؟
مسافر خپله کيسه د شپېلۍ وهلو نه پيل کړه.
مور يې حيرانه او هکه پکه شوه.
بيايې و ويل:
مونږ مهاجر يو او دوی مېښت دي،
همدا راز مونږ بې وسوه او دوی شتمن خلک دي، پلار يې هم د پوليسو جګ پوړی افسر دی.
امکان نه لری!
بيا مور يې پوښتنه وکړه:
تا د خپل ژوند کيسه ور ته کړی ده؟
مسافر و ويل:
هو!
ما ورته ټوله رښتيا ويلې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپل ژوند، کورنۍ، ورونو، خویندو، روزګار، په کمپ کې ژوند کول، ټول مې ورته رښتیا ویلي دي.
مور یې بیا په سوچ کې ډوبه شوه او ویې ویل:
څه وکړم؟
مسافر و ویل:
دا موضوع نن شپه د پلار سره مې شریکه کړه.
هغې و ویل:
سمه ده.
مسافر په سوچ کې له کوره و وت.
شپه شوه.
د مسافر پلار هم ستړی، ستو مانه کور ته راغی.
د شپې د ډوډۍ نه وروسته، هغې د مسافر پلار ته، ټوله کیسه وکړه.
د مسافر پلار هم هک پک پاتې شو.
د مسافر مور ته یې و ویل:
ټوکې کوې او که رښتیا وایې؟
هغې و ویل:
رښتیا وایم.
مسافر هیڅکله دروغ نه وایې.
د مسافر پلار و ویل:
څه و کړو؟
هغې و ویل:
اړینه ده چې د جلۍ کور ته ریباري لاړ شو.
بیا د مسافر پلار و ویل:
مونږ خو مهاجر او بې وسې خلک یو، څه هم د ولور له پاره نه لرو، دا کار به څنګه شي؟
د مسافر مور و ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای مهربانه دی.
که چېرې هغوی و مني، زه به هیواد ته لاړه شم او پلارنۍ پاتې ځمکه به و پلورم.
ته خو هسې هیواد ته تلی، نه شې.
ځکه چې دولت به دې بندي کړي.
د مسافر پلار و ویل:
هو!
سمه ده!
خدای وکړي!
بیا د مسافر پلار و ویل:
انتظار به وکړو چې مسافر راشي او د هغه نه د جلۍ د اوسیدو پته واخلو.
لږ وخت تېر شو او مسافر کورته راغی.
پلار یې پرهغه غږ کړ:
دلته راشه!
هغه هم ژر پلار ته نږدی او سلام یې واچوه.
مور او پلار یې وعلیکم و ویل.
پلار یې و ویل:
دلته کینه!
مسافر کیناست.
پلار یې د جلۍ په هکله و پوښتل؛
هغه هم ربښتیا ځوابونه ورکړل.
بیا یې و ویل:
کله او ژوکسه کولای شو د جلۍ کور ته لاړ شو؟
مسافر و ویل:
سبا به د جلۍ نه پوښتنه وکړم چې څه وایي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار يې و ويل :
سمه ده!
بیا هر څوک خپل د خوب ځایونو ته لاړل او بیده شول.
سهار شو بیا غرمه او وروسته ماښام شو، مسافر د جلۍ سره په ټاکلي ځای کې ولیدل او ترې پوښتنه يې وکړه:
هغې و ویل:
لومړی به ستا مور او پلار راشي.
بیا به ټول شیان روښانه شي.
مسافر و پوښتل:
کومه ورځ؟
هغې و ویل:
د جمعې په ورځ،
په دې ورځ به زما پلار په کور کې وي.
مسافر و ویل:
سمه ده!
زه به مې خپل پلار او مور ته و وایم.
د جمعې په ورځ به زما مور او پلار، ستاسو کور ته ریباري راشي.
جلۍ په مسکا او په زړه کې خوشحاله شوه.
بیا یې سره خدای پاماني واخیسته او هر څوک خپل کور ته روان شول.
ورځې تېرې شوې او جمعه ورسېده.
مسافر او جلۍ په زړونوکې ډېر خوشحاله وو، سوچ یې کاوه چې دا هوکړه به ډېر ژر تر سره شي او دوی به پرته له کومې وېرې سره لیده کاته وکړي.
ماسپښین شو او مسافر خپلې مور څنګ ته نږدې او ویې ویل:
پلار مې په دې وخت کې څه شو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې و ویل:
د جمعې لمونځ ته تلی دی، او س به راشي.
په همدې وخت کې د هغه پلار کور ته دننه شو، مسافر خوشحاله شو او د پلار مخې ته لاړ.
لومړی یې سلام ورکړ او بیا یې د هغه لاسونه مچو کړل.
پلار یې سلام ته وعلیکم او د هغه سره یې مچو کړ.
بیا یې مسافر ته و ویل:
کولای شو لاړ شو؟
هغه و ویل:
هو!
ولې نه!
بیا هغوی درې واړه له کوره و وتل:
سړک ته نږدې شوو، یوه ریکشا یې ودروله او په کې سپاره شوو.
ریکشا موخې ته ورسېده او هغوی د ریکشا نه پلي شو.
بیا مسافر و ویل:
زه به تا سو د هغې تر کوره لاربښونه وکړم بیا به زه بېرته راشم او د هغې غټې ونې لاندې به د تاسو انتظار وکړم.
هغوي و منه،
بیا هغوي د جلۍ کور خوا ته روان شوو.
مسافرد جلۍ کور له ورایه وښود او خپله یې بېرته ټاکلی ځای لوري ته روان شو.
هغوي کور ته نږدې شوو،
جلۍ هم په بالکن کې ولاړه او د ریباری انتظار یې کاوه.
هغوی دروازه وټکوله او جلۍ منډه کړه، دروازه یې خلاصه کړه،
لومړی یې سلام ورکړ او بیا یې وپوښتل:
څوک او د چا سره مو کار دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی و ویل:
میلمانه یو، میلمانه مو په کار دي؟
هغې خپلې مور ته غږ کړ او ویې ویل:
مورېې !
میلمانه دي.
مور یې دروازې ته راغله او هغوی ته یې د ناستې (سالون) کوټې ته لارښونه وکړه، هغوی کوټې ته ننوتل.
مورېې و ویل:
پلار ته دې غږ کړه!
ته د شیدو چای جوړ کړه، کوم وخت چې ما و ویل، بیا هغه راوړه.
مور یې په کیسه پوه وه او جلۍ هغې ته کړې وه.
دوی په خبرو پیل کړ.
بیا یې جلۍ په هکله د ریباری غوښتنه وکړه.
د جلۍ پلار د الک په هکله څېړنی پیل کړې، له خبرو نه روښانه شوه چې هلک د افغانستان او دلته مهاجر دی.
هغه د مهاجرو په یوه کمپ کې ورځې او شپې تېروي.
په همدی وخت کې جلۍ د اوسیدو(سالون) کوټې ته نږدې او تر دروازې شا ودرېده، تر څو د خپل پلار خبرې واوری چې د هغې په هکله څه پرېکړه کوي.
خبرې خورا تودې وې.
مګر د جلۍ د پلار زړه نه و، په پایله کې یې پرېکړه وکړه چې هغوی ته د نه منلوځواب ورکړي.
د جلۍ مور ډېر کوښښ کاوه چې دا ریباري بلې ورځې ته پرېږدي تر څو د جلۍ او د هغې ماما ګانو سره مشوره وکړي.
مګر د جلۍ پلار د هغې خبره وا نه ورېده او هغوی ته یې د نه منلو ځواب ورکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کې جلۍ په ژړا شوه او د دروازې نه لرې او خپلې کوټې ته روانه شوه.
د مسافر پلار، مور هم له ځايه پاڅېدل او ويې ويل:
که بيا بله ورځ راشو، ستاسو نظر څنګه دی؟
هغه و ويل :
زما يوه خبر او هغه هم پخه خبر ده.
مونږ او تاسو سره ډېر توپير لرو، دا کار نه کېدونکی دی.
د مسافر پلار او مور ډېر خوابښيني شوو او د جلۍ د کوره و وتل:
هغوي د ونې خواته روان شوو، کومه چې مسافر ورته ښودلې وه، و نې ته نږدې شوو او مسافر د خپلې مور او پلار مخي ته ورغی او خوشحاله ښکارېده.
مسافر خپلې مور او پلار ته سلام ورکړ، ويې ويل:
څنګه شو؟
هغوی سلام ته وعليکم و وايه او ويې ويل:
کار خو ونه شو.
د جلۍ پلار راضي نه دی، زياته يې کړه چې هېڅ خبره نه مني او وايي:
سمه ده چې مونږ اوتاسو سره يو قام او پښتانه يو، خو دا کار ناشونی دی.
مسافر هم خورا خپه شو.
دوی ټول مخ پر کور روان شوو.
کورته ورسېدل او څپرې خوا ته لاړل.
هلته کيناستل.
د کور نوروغړو ترې پوښتنه وکړه:
خوشحاله راغلی او که خپه؟
د مسافر مور و ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خورا خپه.
هغوي هم خپه شوو.
شپه تېره شوه.
سهار شو.
مسافر له کوره و وت او خپله پرونۍ کیسه یې ملګری ته و کړه:
ملګری یې هم، ډېر خپه شو.
بیا یې و ویل:
مه خپه کېږه!
خدای مهربانه دی!
جلۍ پر تا مینه ده.
ډېر سوچ مه کوه؛
مسافر و ویل:
زه له هغې سره خبرې کوم.
کېدای شي خپل پلار ته قناعت ور کړي.
ملګري یې و ویل:
دا سمه ده.
څو ورځې وروسته یې له جلۍ سره خبرې وکړي.
هغې وعده ورکړه چې ستونزه به د مور په ذریعه حل کړي.
مور یې د جلۍ د مینتوب کیسه د هغې پلار ته وکړه او ورته یې و ویل:
ما هم ورته ډېر نصیحت وکړ، مګر هغه یې نه مني او پر الک ولاړه او مینه ده.
د جلۍ پلار پرېکړه وکړه چې هغه پرې نه ږدی چې له کوره و وځي او د الک سره و ویني.
پلار یې سوچ کاوه چې، کېدی شي جلۍ له الک سره افغانستان ته لاړه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا به، ده او د ده کورنۍ ته ډېره ستونزمنه خبره وي.
ورځې تېرېدې او جلۍ نه شو کولای الک و وينې.
دواړو به په جلا جلا سوچونه کول او د حل لارې به يې کتلې.
مسافر به خواشينی ښکارېده او له چا سره به يې خبرې هم نه کولې.
د مسافر چوپتيا به د هغه مور او پلار زو راوه او په سوچ کې به يې ډوبه و.
د مسافر پلار يوه ورځ وختي ماجت ته لاړ، دوې کسان جومات ته راغلی وو. هغه خپل نفل لمونځ وکړ، نا ببره يې په زړه کې وګرځېد چې هغه موضوع د ملا سره شريکه کړی، ګوندې هغه ورته کومه لاره و مومې.

زړه، نا زړه ملا خوا ته نږدې شو او ورته يې و ويل:
کولای شم يوه شخصي موضوع در سره شريکه کړم؟
هغه و ويل:
هو!
و وايه!
هغه د مسافر د مينې او ريباری تګ کيسه ملا ته وکړه،
هغه و ويل:
ته سوچ مه کوه، که نصيب وي د حل لاره به پيدا شي.
ملا زياته کړه، ويې ويل:
په هغې کالونۍ کې د جومات امام زما ډېر نږدې ملګری دی، مونږ په يوې مدرسې کې سبق ويلی دی.
زه به لاړ شم او د هغه سره به مشوره وکړم.
بيا يې د جلۍ د کور پته واخيسته.
د مسافر پلار ډير خوشحاله شو او کور ته لاړ.
مازيګر شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا د کالونۍ په لور حرکت کړ.
يوه ګړی وروسته کالونۍ ته ورسيد او جومات خوا ته لاړ.
د مازيګر جمع نږدې وه، هغه هم جومات ته د ننه شو او د مازيګر لمونځ يې په جمعې سره ادا کړ.
خلک د جومات نه په وتو پيل کړ.
هغه هم ودريد تر څو خلک لږ او ځان ملا امام ته نږدې کړي.
ورو، ورو ملا امام خواته نږدې شو.
په دې وخت کې د امام ورته پام شو، هغه خواته يې منده کړه، خپل ملګری يې په غېږ کې ونيو، روغ بړ يې ورسره وکړ، بيا يی دېرې خوا ته بوته او چای يې ورته وغوښت.
دواړه پر کټ کيناستل او پر خبرو يې پيل کړ.
بيا له ملګري يې و پوښتل:
څرنګه دې خوا راغلئ؟
هغه و ويل:
لومړی، ستا د ليدو له پاره،
بيا يوه موضوع مې درسره شريکوله، کومه چې د ستاسو کالونۍ پورې اړه لري.
هغه و ويل:
مهرباني!
و وايه!
هغه و ويل:
زمونږ د سيمې الک او ستاسو د سيمې جلۍ سره مينه لري، جلۍ پر الک خورا مينه ده، لومړی هغه د الک په شپېلۍ وهلو او بيا وروسته د هغه د ليدو نه، پر هغه هم مينه شوې ده.
بيا جلۍ خواست وکړ تر څو الک هغوي کورته ريبار واستوی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

الک خپل مور او پلار د هغې جلۍ کورته واستوو، مګر د جلۍ پلار ریباری و نه منله او ورته یې و ویل:
دا خبره ناشونې ده.
هغوی ډیر خپه کورته راغلل او په اړه یې، نن دا کیسه ما ته وکړه.
ځکه نن تا څنګ ته راغلم، کېدای شي ته ورته کومه د حل لاره مونده کړې.
هغه و ویل:
سمه ده!
د کور پته یې لرې؟
هغه و ویل:
هو!
د هغې جلۍ د کور پته یې ور کړه.
هغه و ویل:
ملا صاحب !
زه هغه ښه پېژنم.
هغه د سیمې ستر پولیس دی، زه به ورسره خبرې وکړم، بیا به تاته احوال درکړم.
ماښام نږدې شو او ملا له خپل ملګري نه د تګ اجازه واخیسته او کمپ لوري ته روان شو.
څو ورځې تېرې شوې، د ملا ملګری کمپ جومات ته راغی اوخپل ملګری سره یې و کتل.
بیا یې ور ته و ویل:
ما د هغې د پلاره سره وکتل او ماته یې هم، د نه ځواب راکړ.
اوس یوازی یوه لاره شته،
هغه لاره د پښتنو په منځ کې د جرګې لار ده، کوم چې پښتانه ته د منلو وړ ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځی چې د مسافر د پلار سره خبرې وکړو او یوه د جمعی ورځ وټاکو او د جلۍ پلار کور ته جرګه لاړ شو، ګوندې لاره اواره شي.
په همدې خبرو کې د مسافر پلار هم ورسید، ملا امام ورته بلنه ورکړه چې، نږدې کېني.
هغه هم نږدی کیناست او په ګده سره یې فیصله و کړه، تر څو د جلۍ کور ته جرګه ولیږي.
په جرګه کې به څلور ملایان، څلور د کمپ سپین ږیري او د هلک پلار به وي.
دوی، وخت یې د جمعي ورځ و ټاکله.
د کالوني ملا امام ته یې وظیفه ورکړه تر څود جلۍ پلارسره د جرګې او وخت په هکله معلومات شریکه کړي.
د کالوني ملا امام خبره و منله او د وعدی سره سم د جلۍ پلار سره یې و لیدل او د جرګې د وخت او موضوع په هکله یې، هغه ته ټول معلومات ورکړل.
جمعه را ورسیده او د جرګې غړی تیار شوو او د کالوني په لور یې حرکت وکړ.
هغوی یوه ګړی وروسته یادې سیمې ته ورسېدل او د جلۍ د کور په لور یې ګړندي ګامونه واخیستل.
کور ته نږدی شوو.
د کچه ګړۍ ملا امام، نورو ته و ویل:
ورونو!
نن به دا موضوع په ښه ښان او د دواړو کورنیو په ګټه تمام کړو، تر څو چې پاېلې ته نه یو رسېدلي، له کوره به نه وځوو.
ټولو دا خبره و منله.
وروسته ملا امام و ویل:
بسم الله!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازه و ټکوی.
د هلک پلار د مخه شو او دروازه يې وټکوله.
د جلۍ پلار دروازه خلاصه کړه او ميلمنو ته يې ښه راغلاست و وايه.
بيا يې له ټولو سره روغبړ و کړ او هغوی ته يې د ناستې (سالون) کوټې ته بلنه ورکړه.
د جلۍ پلار د شيدو چای فرمايښت ورکړ.
د جرګې غړو په خبرو پيل کړ او ويې ويل:
مونږ ټول يو قام اوپښتانه يو، اړينه نه ده چې يو تر بله ځان پورته وګڼو، ښه خبره به داوي چې نن يوې ښې پايلې ته ورسيږو.
خبرې اوږدې او د شيدو چای ورسېد.
د کچه ګړی ملا امام و ويل:
مونږ تر څو چې پايلې ته ونه رسيږو، نه چای څښو او نه به له کوره وځوو.
بيا يې زياته کړه.
مونږ ټول د جلۍ د مينې په اساس راغلي يو که چېرې دا کار ونه شي ، دا به ډېرې بدې پايلې و لري.
د جلۍ پلار په سوچ کې ډوب شو، په ياد يې راغی چې يوه شپه د هغې لور تصميم نيولی و چې ځان وژنه وکړي.
بيا د جلۍ پلار و ويل:
دومر ه چې تاسو ښه خلک ياست او جرګه مو را غوښتې ده د پښتنو د جرګې په اساس تاسو خبره په يوه شرط منم.
بيا د کالونې ملا امام غږ کړ:
و وايه کوم شرط؟
هغه و ويل:
که چېرې تاسو له ما سره موافقه کوې، هغه دا چې، الک به له واده وروسته همدلته پاتې کيږي، زه د جرګې سره موافقه کوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مسافر پلار و ویل:
دا به د مونږ له پاره ډېر سخت کار وي، ښه به وي چې د الک سره مشوره وشي.
ټولو و منله او ویې ویل:
دا ښه کار دی.
بیا د جلۍ پلار و ویل:
اوس د چای په څښلو پیل کړئ.
خبره لنډه او پای ته نږدې شوه.
هغوی چای و څښو او خوشحاله شوو.
بیا دې کچه ګړی ملا امام و ویل:
اوس به څه کوو؟
د جلۍ پلار و ویل:
تا سو د مسافر سره خبرې و کړئ، مونږ به د کوژدې دسمال او پتاسې تیارې کړو.
بیا د جرګې را تګ ته اړتیا نه شته، څو کسه نارینه او ښځینه به راشي، مونږ به ورته دسمال او پتاسې ورکړو او خبره به خلاصه کړو.
بیا یې د ملا امام نه و غوښتل چې یوه د خیر دعا و کړي.
هغه دعا و کړه، د کوره څخه و وتل، ټول خوشحاله شول او د الک پلار ته یې مبارکي و ویله، هر څوک خپلو کورنو خوا ته روان شوو.
د الک پلار کور ته لاړ، څپرې لاندې کیناست، د الک مور، خویندې، ورونه هم و رسېدل، او له هغه یې و پوښتل:
جرګه څنګه شوه؟
هغه و ویل:
جرګه مو و ګټله.
د ملایانو کور دې اباد وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د الک کورنۍ ډېره خوشحاله شوه او ويې ويل:
کومه ستونزه خو به نه وي پاتې شوې؟
هغه و ويل:
نه!
يوه شرط پاتې شو،
د الک مور و ويل:
بيا کوم شرط؟
مونږ کولی شو چې تر سره يې کړو؟
هغه و ويل:
هو!
دا شرط د مسافره پورې، اړه لري.
که هغه وغواړي، خبره خلاصه ده.
بيا هغې و ويل:
و دې نه ويل؛
کوم شرط؟
هغه زياته کړه او و يې ويل:
د جلۍ پلار شرط کېښود، که چېرې الک د واده نه وروسته زمونږ په کور کې پاتې کېږي، مونږ يې منو.
مور يې و ويل:
دا دې لا بله خوشحالي!
مونږ په څه خواريو هغه لوی کړی دی، بيا به يې هغوی ته سپارو؟
پلار يې و ويل:
بس!
ژوند همداسې دی.
خدای دې مونږ په خپل امان کې و ساتي،
څه چې د خدای رضا وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا د الک پلار و پوښتل:
مسافر چېرې دی؟
موریې و ویل:
هغه د باندې دی.
اوس به راشي.
دوی په خبرو بوخت وو چې مسافر کور ته د ننه شو.
هغه پلار ته نږدې شو او سلام یې وا چوه.
پلار یې علیکم و ویل،
بیا یې و ویل:
راځه لږ نږدې کېنه او هغه نږدې شو.
هغه ور ته و ویل:
د جلۍ پلار یو شرط لري.
مسافر و ویل:
کوم شرط؟
هغه و ویل:
وروسته له واده څخه، د خسر کور کې اوسېدل.
مسافر و ویل:
زه یې نه منم.
زه نه غواړم چې د خپل مور، پلار، خویندو او ورونو نه جلا، ژوند و کړم.
مسافر د دې خبرو په اورېدو سره ډیر خواشینی او له کوره و وت.
د خپل ملګري خواته روان شو، له هغه سره یې و کتل، ټولې تېرې شوې خبرې یې ورته وکړې.
بیا ملګری یې و ویل:
ته د جلۍ سره خبره وکړه، ګوندې کومه لاره ورته پیدا کړي.
هغه و منله او ماښام کور ته راغی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور ته یې و ویل:
لومړی غواړم چې د جلۍ سره خبری و کړم، و ګورم چې هغه څه وایي؟
مور یې و ویل:
سمه ده!
څرنګه چې د تا خوښه وي.
یوه ورځ وروسته مسافر د جلۍ سره و کتل، او هغې ته یې د پلار شرط و وایه.
هغه موسکۍ شوه او ویې ویل:
ته زما د پلار خبره ومنه!
وروسته به مونږ جلا ژوند وکړو.
مسافر و ویل:
ستا پلار نه غواړی چې مونږ جلا ژوند وکړو.
هغې و ویل:
هو!
وروسته به ټول کارونه سم شي.
اوس له پاره د هغه خبره و منه!
زه د ستا سره ولاړه یم.
مسافر خوشحاله شو، د هغې نه یې خدای پاماني واخیسته او کور ته روان شو.
د شپې ډوډۍ نه وروسته، هغه د جلۍ سره د لیدو او د هغې زیرکتیا خبره د خپلې کورنۍ سره، شریکه کړه.
هغوی و ویل:
څه چې د ستا او جلۍ په خیر وي، مونږ به یې وکړو.
یوه ورځ وروسته د الک پلار د ملا امام خواته لاړ او هغه ته د مسافر د پریکړې خبر ورکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه و ویل:
څه چې د خدای رضا وي.
د جمعې په ماسپښین، هغوي څو ښځینه او نارینه تیار او د جلۍ کور ته یې ریبارۍ ته واستول.
دا ځل د الک مور د شرط موافقه یې، جلۍ مورته و ویله، هغه هم ډېره خوشحاله شوه.
بیا نارینو په خپل منځوکې خبرې اترې وکړې.
یوه ګړی وروسته د جلۍ مور د هغې د پلار په اشاره د پټاسو دسمال راوړ او د هغوی په مخ کې یې کېښود.
هغوی هم یوه انداز پیسې د افغاني رواج سره سم په مجمه کې کېښودې؛
چاي یې و څښو اوروسته د پټاسو دسمال یې واخیست او خورا خوشحالۍ سره د جلۍ د کوره و وتل.
دواړو خواو ته خوشحالي پیل شوه، جلۍ او الک هم کولای شو چې په خپل مینځو کې بې له وېرې سره وګوري.
هغوی کوژده او بیایې واده وکړ.
الک د جلۍ په کور کې خپل نوی ژوند پیل کړ، مګر هره ورځ به په سختۍ سره تېرېده؛
هغه لومړی له هیواده جلا شو.
بې کوره په کمپ کې اوسېده، بیا د کورنۍ نه هم جلا شو.
څه موده تېره شوه او جلۍ مسافر ته و ویل:
زما زړه ډېر په تنګ دی.
ښه به وي چې د تاسو کورته، لاړ شو.
الک و ویل:
سمه ده!
ته مور ته دې و وایه چې سبا مونږ د مسافر کورته ځو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغی د خپلې موريې نه اجازه واخیسته او د مسافر کورته لاړل.
هغوی ټوله ورځ الته تېره کړه او ماښام کورته ستانه شوو.
داسې به کله، ناکله د الک او جلۍ خپلو او څپلوانو کورونو ته میلمستیا ته تلل.
څومیاشتې تېری شوې.
په حالاتو کې بدلون راغی.
افغان مهاجر په ستنېدو پیل کړ، د الک کورنۍ هم هیواد ته ستنه شوه.
الک خپه ښکارېده.
هیڅ موسکا یې په شونډو کې نه ښکارېده.
یوه ورځ جلۍ د مسافر نه پوښتنه وکړه:
ولې ډېر خپه ښکارې؟
هغه و ویل:
د هیواده جلا بیا د خسر کوره کې ژوند، د بندي په څېر دی.
جلۍ و ویل:
ته مه خپه کیږه!
زه هم په خپله ژمنه ولاړه یم، وخت به و رسیږي او مونږ به جلا ژوند پیل کړو.
هغه و ویل:
دا امکان نه لري.
زه خو کار اوبار نه لرم.
او په هیواد کې ویجاړ شوی کور لرم،
د کور جوړلو ته پیسې په کار دي چې مونږ یې نه لرو.
هغې و ویل:
خدای مهربانه دی.
هر څه به سم شي.
څه وخت وروسته جلۍ مسافر ته و ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستاسو کلې ځنګه دی، څوک په کې اوسېږي؟
هغه و ویل:
شاوخوايې شین دی، څه کوټې په کې شته او لږ، لږ ویجاړې شوي دي.
باید جوړې شي.
هغې و ویل:
کېدای شي چې یوځل لاړ شو او د نږدې یې وګورو؟
هغه په خندا شو او ویې ویل:
ځنګه دې د افغانستان شوق وکړ؟
هغې و ویل:
هیڅ !
یو چکر به و وهو او ستا هیواد به هم وګورو.
هغه و ویل:
سمه ده!
د مور اوپلار نه دې اجازه واخله.
هغې د خپل پلار او مور نه د دوو شرطونو سره اجازه واخیسته.

- ډیر به احتیاط کوي چې له ماینونو نه به ځان ساتي.
- دوی شپو نه به ډېر و خت نه تېروي.

مسافر ومنله او خوشحاله شو.
یوه ورځ پلاريې خپلې لور ته و ویل:
هر وخت چې تاسو وغوښتل افغانستان ته لاړ شۍ، ما ته و وایه چې د تاسو له پاره د موټر بند او بست و کړم.
هغې و ویل:
سمه ده!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپې یې مسافر ته و ویل:
کېدای شي مونږ سبا وختي، تاسو هیواد ته لاړ شو.
هغه و ویل:
سمه ده!
کاشکې دې وختي ویلي وای چې، یو موټر مو تر تورخمه (طورخمه) پورې نیولی وای.
هغې و ویل:
پلار مې د موټر بندو بست کړی دی.
هغه ګونځاخې، مټیان هم راوړي دي، چې دستاسو هیواد په ګاونډیانو یې و وېشو.
هغې نورسوغات هم راټول کړي و.
سهار شو او موټر و رسېد.
دروازه وټکول شوه، مسافر دروازې ته لاړ، دروازه یې خلاصه کړه او ویې پوښتل:
څوک دې په کار دی؟
هغه و ویل:
زه ډرېور یم!
غواړم تاسو تر تورخمه و رسوم.
مسافر و ویل سمه ده!
اوس به مونږ کالي واخلو.
چلونکی و ویل:
کالي به تر دروازي راوړې، بیا به یې زه په موټر کې ځاي پر ځای کړم.
جلۍ به مسافر ته کالي ښودل او هغه به ډرېور ته ور کول.
کالي او سوغات خورا ډېر و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا هغوی د جلۍ د مور او د کورنۍ نورو غړو نه خدای پاماني واخيسته او موټر کې کېناستل، موټر حرکت وکړ.
د جلۍ مور هم يوه کوزه اوبه يې د هغوی پسې وشيندې.

په لاره کې جلۍ هرې خوا ته کتل، څومره چې د تورخم لوری ته نږدې کېدل، هغومره وروسته پاتې، په سترګو ليدل کېده.
يوه ګړی وروسته هغوی تورخم ته ورسېدل او موټر يې د افغانستان د موټرو هډې خوا ته ودراوه او له موټره کوز شو.
مسافر و ويل:
ته کينه زه به يو موټر دربست کړم.
هغه و ويل:
نه!
د تاسو له پاره ماته پيسې راکړ شوي دي.
يو مينټ !
زه ژر راځم.
هغه يو موټر ته نږدې شو او هغه ته يې و ويل:
دا ځوانه کورنۍ به تر خپل پلارني کور پوري رسوې، کوم وخت چې بېرته راغلې، خپلې پيسې به دې له دې سټېشن نه تر لاسه کوې.
هغه و ويل:
سمه ده!
زه به موټر د تېلو ډک کړم او بيا وروسته به تاسوڅنګ ته راشم.
هغه لاړ، موټر يې له تېلو ډک کړ او بېرته ستون شو.
دريور ټول کالي په ټاکل شوي موټر کې کيښودل او د موټر ډرېور ته يې څه پيسې هم و رکړې.
هغوی هم موټرته د ننه شوو، موټر حرکت وکړ.
هغوی د تورخم د ليکې وا وښتل او د افغانستان خاورې ته د ننه شوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لاره کې هرې خوا کنډوالۍ ویجاړ کورونه، دېوالونه، کلا ګانې لیدل کېدې.
سړکونه هم کندې، کندې ول.
څه وخت وروسته موټرد جلال آباد ښارته و رسېد.
ډرېور له مسافر نه پوښتنه وکړه:
اوس کومې خوا ځو؟
هغه و ویل:
لږ لاره و وهه، زه به تاته د خپلې ولسوالۍ لاره و ښیم.
بیا وروسته هغوی ټاکلي ځای ته ورسېدل، مسافر ورته و ویل:
دغی خوا ته حرکت وکړه!
چلونکی هم هغې خواته حرکت وکړ او یوه ګړۍ وروسته هغوی د مسافر کلي ته و رسېدل.
موټر کلي ته ورسېد او ماشومانو له هرې خوا منډې وهلې.
هغوی هم له موټره کته شوو،
د مسافر مور، پلار، ورونه او خویندې یې هم و رسېدې، هغوی ته یې ستړي مه شې، و وایه.
هغوی کالي او سوغاتونه له موټره کته او کلا ته یې د ننه کړل.
بیا مسافر چلونکي ته و یل:
راځه چې بلې کلا ته لاړ شو او موټر هلته ودرو، شپه به دلته وکړئ، سهار وختي به بېرته ستون شې.
هغه و ویل:
نه!
مننه کوم.
دا چې په خیر و رسېدو، د خدای شکر دی.
بیا چلونکي د مسافر سره خدای پامانی وکړه او روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی کور ته د ننه شوو او د ویجاړو کوټو تر خوا کیناستل، مور یې هغوی ته تود چای راوړ او هغو هم خپل سوغاتونه او پټاسې خوا ته کېښودل.
خپل او خپلوان چې به یې خبرېدل، د ناوې لیدو ته راتلل، هغوی به پېسې(رونماګي) ورکولې او دوی به ورته سوغاتونه او پټاسې.
هرې خوا به میلمانه کېدل، دوې ورځې په چټکۍ سره تېرې شوې،
مسافر خپلې ښځې ته و ویل:
سبا به بېرته ستاسو کور ته لاړ شو.
هغې و ویل:
کوم کورته؟
مسافر و ویل:
کالوني ته،
هغې و ویل:
نوره هغه ځای ته، نه ځم.
دا مې کور دی، غواړم دلته ژوند و کړم.
مسافر و ویل:
دلته برېښنا نشته، ښار لرې دی.
هغې و ویل:
کومه ستونزه نشته.
بیا هغه و ویل:
ستا پلار او مور به دې په غوسه شي، او کېدای شی دلته را شي.
هغې و ویل:
زه لیک، لیکم او ته به یې هغوی ته یوسې.
ما مې مور ته ویلي دي.
هغه به زما پلار ته قناعت ور کړی.
مسافر ومنله او هغی ته یې کاغذ او قلم ور کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې ليک و ليکه او مسافر ته يې ورکړ، ويې ويل:
دا ده!
ليک واخله او سبا وختي حرکت وکړه!
کوم وخت چې زمونږ کور ته و رسېدې، ليک به مور ته مې ور کوې.
سهار شو!
مسافر حرکت وکړ، ماسپښين د خپلۍ خوابنې کورته و رسېد، وروسته له ستړي مه شي نه، خوابنې ته يې ليک و رکړ، او هغه پوه شوه چې لور يې ډېره په خبره کلکه ولاړه ده.
شپه يې وکړه، خسر يې نوکري و.
سهار شو!
مسافر خپلې خوابنې ته و ويل:
زه ځم، ته به زما خسر ته قناعت ورکړې.
زما خوښي د تاسو د لور خوښي ده، چېرته چې هغه خوشحاله وي، زه هم خوشحاله يم.
بيا خوابنې يې و ويل:
لومړی چای و ځښه بيا لاړ شه.
هغه چاي و ځښه.
د ټولې کورنۍ نه يې خدای پاماني واخيسته او دروازی خواته روان شو.
خوابنې يې و ويل:
زه به خپل مېړه ته قناعت ورکړم.
تا سو خپل ژوند کوئ.
تاسو خوشحالي، زمونږ خوشحالي ده،
ته به د هغې خيال ساتې، هغه ډېره نازولې ده او کله نا کله به يې دلته راولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسافر و ويل:
سمه ده!
مسافر د کوره و وت.
لومړی تورخم، بيا جلال آباد ښار او وروسته خپل کلي ته ور سېد.
هغوی د مينې ډک او نوی ژوند پيل کړ.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چاپ شویو کتابونو لېست

۱. معماری افغانستان
۲. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری
(بخش شفاخانه ها)
۳. راهنمود طلایي
(برای اساتید انستیتوت های تخنیکي و ساختمانی افغانستان)
٤. رسم تخنیک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد اول
٥. رسم تخنیک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد دوم
٦. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش اداری)
۷. معماری اصیل شهر کابل (مرادخانی)
۸. معماری شهر کابل (بی بی مهرو)
۹. افغانستان در قرن تکنالوژی
۱۰. زونبندی اقلیم و زلزله افغانستان
۱۱. صدقه جاریه/ دنیای انجینری
۱۲. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت
جلد اول (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)
۱۳. داستان حقیقی با مقیاس معماری
۱٤. فرار از کشور- با تصاویر مستند
۱٥. نقش دانشمندان مسلمان در فن معماری و مهندسی
۱٦. پخسه در افغانستان
۱۷. بنیا نگذاری اولین مساجد توسط افغانها در آسترلیا
۱۸. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت
جلد دوم (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

۱۹. منار جام – الهامی برای قطب منار
۲۰. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت
جلد سوم (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)
۲۱. جام یا کلیان (کلان)
۲۲. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد اول
۲۳. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد دوم
۲٤. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد سوم
۲۵. چېر ته چې قانون نه شته (ګډوډي د افغانستان په معمارۍ کې)
۲۶. مډرنه جوما تونه ,, پخوا او نن ،،
۲۷. هله جور کو (نی پخسه – مقاوم زلزله)
۲۸. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مساجد)
۲۹. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مکاتب)
۳۰. هنر و صنعت چوب در مرادخانی
۳۱. هنر و پیشه حکاکې - زرگری در مرادخانی
۳۲. هیچ (چهل داستان واقعی)
۳۳. معماری اصیل شهر کابل
(تشریح مورخ ۱۷ ماه میزان سال ۱۴۰۱ پوهنتون پولی تخنیک کابل)
۳٤. ۴۰- چهل
۳۵. مجنون او ګلچین (ناول به زبان پښتو)
۳۶. در جستجو (ناول به زبان دری)
۳۷. تفاوت ها تفاوت می آورد (کتاب تصویری)
۳۸. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم
(جلد اول)

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳۹. برف ها آب میشود
٤۰. رسم و تخنیک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد سوم
٤۱. آرزو و امید (ناول به زبان دری)
٤۲. بوډا ښکاري (ناول به زبان پښتو)
٤۳. د اسلامی معمارۍ پیل
٤٤. نامنوني ژوي
٤٥. حیوانات شوخ
٤٦. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم (جلد دوم)
٤۷. د شپیلۍ مینه(مه ینه) په کچه ګړۍ کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کار لاندې کتابونو لېست

١. مجموعه از دروس دينی مولوی صاحب خيرالله مخدوم (جلد سوم)
٢. په اسلامي نظام کې ودانيز پرمختګ
٣. د ژرند ګړي ماما مينه
٤. حشمت خان د کلا معماري
٥. د افغان هلک او آذري جلۍ مينه
٦. سرغندوی (ناب، مشهور) پوډري
٧. ليونی لېوه
٨. بې زده کړې پوی
٩. شپنه ادې
١٠. کوشنۍ سوداګره
١١. سپين کارغه
١٢. سور تنور
١٣. خړه بيزو
١٤. بندي مرغه
١٥. توده برستن
١٦. د ژوند پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امکان او وخت په صورت کې

١. پخسه در افغانستان (به زبان انگلیسی)
٢. تاریخ معماری افغانستان
٣. حویلی های آسمان خراش
٤. ارتباط گذ شته، حال و آینده در معماری
٥. استعداد، سرعت و اقتصاد در معماری افغانستان
٦. شیطان چراغ
٧. خاطره ها

(c) ketabton.com: The Digital Library

Lover Of Flute in Kacha Gale

Written by:
Architect PHD
Hashmatullah Atmar
April /May/2024

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library